I Skovens Dybe Stille Ro

I skovens dybe stille ro,
hvor sangerhære bo,
hvor sjælen lytted mangen gang
til fuglens glade sang;
der er idyllisk stille fred
i skovens ensomhed,
og hjertets længsler tie her,
hvor fred og hvile er.

Hør! landsbyklokken lyder ned,
bebuder aftenfred,
småfuglen, før den går til blund,
end kvidrer lidt en stund;
i mosen kvækker højt en frø,
stærkt damper mark og sø;
nu klokken tier – aftenens fred
sig stille sænker ned.